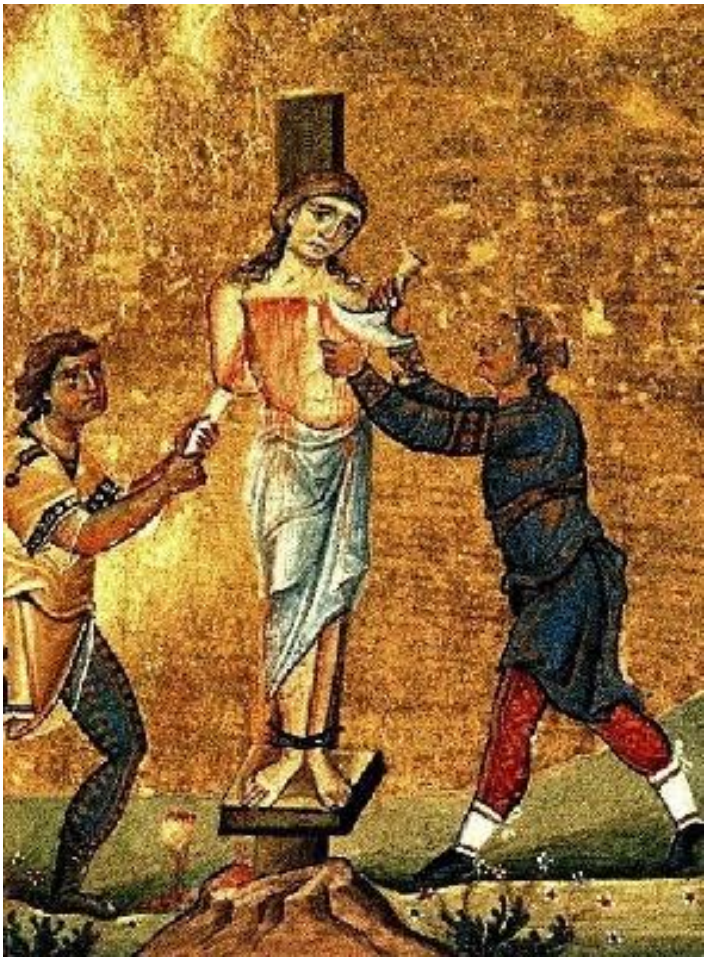
03.02.2013 г. / 23:41:49

Вяра

18.02 по еретическия, †05 февруари по църковния календар - Света мъченица Агатия. Света мъченица Теодулия

Страдание на света мъченица Агатия († 251 г.)

Мъченичество на света Агатия Панормска. Фрагмент от миниатюра в стара ромейска минология (месецослов). Константинопол

При царуването на злочестивия Деций, по времето, когато за управител на Сицилия бил поставен от него Кинтиан, по всички страни била изпратена безбожна заповед да бъдат

избивани всички християни. По това време в град Панорм живеела една девица на име Агатия, дъщеря на благородни и богати родители, възпитана в християнско благочестие. Като чула за безбожната заповед на гонителите за избиване на християните, тя се възпламенила от ревност в Христа, своя Господ, на Когото станала невеста с чистотата на своето девство. Тя оставила любовта към отечеството си и смятайки за нищо своя знатен род и презирайки богатството, останало от родителите ѝ, и всичката слава на този свят, започнала да се готви за страдание за Христа. Игемонът Кинтиан, като чул за красотата, благородството и богатството на тази свята девица, се разпалил от нечиста страст към нея и замислил да я склони към своята престъпна похот и заедно с това да завладее имението ѝ. Като узнал, че тя вярва в Христа, той веднага изпратил войници от град Катана в Панорм да доведат светицата на съд като християнка. Изпратените дошли при света Агатия и ѝ обещали с чест да я отведат при своя военачалник, ако тя даде дума да се поклони на техните богове. Като ги помолила да почакат, Агатия влязла в горницата във вътрешността на дома си, затворила се в нея, издигнала ръце към небето и започнала да се моли, казвайки:

- Господи Иисусе Христе! Ти знаеш сърцето ми и разположението на душата ми, любовта и вярата ми в Тебе! Бъди ми водител и помощник против врага, когото заради Тебе, моя Бог, вече съм потъпкала и умъртвила. И сега, Владико, моля Те, не допускай всескверен и всезлобен човек, слуга на демоните, да оскверни тялото ми, в което досега съм преживяла чисто и честно; побързай и по-скоро победи дявола и неговия слуга Кинтиан, за да не каже: “къде е нейният Бог?” Приеми като жертва и приношение духовното благоухание на моите сълзи, защото Ти единствен си Бог и на Тебе подобава слава во веки. Амин.

Като се помолила така, тя излязла от града с войниците,

придружена от някои граждани, съседи и познати; вървяла с пълна готовност мъжествено да се бори за своя Господ, като несъкрушима стена; - и размисляла: “Ето, най-напред водех борба с дявола, стараейки се да запазя в чистота своето девство и да победя своите плътски страсти, които и победих с помощта на благодатта на моя Христос, и потъпках врага, воюващ против хората чрез страстите и похотите; сега отивам на друга борба, в която трябва да положа душата си за Христа. Но ти, дяволе, няма да се зарадваш чрез мене, но повече ще се посрамиш: защото аз се надявам на Христа, моя Бог, че Той от висотата ще гледа моя подвиг, заедно с множество Свои свети ангели, и ще помогне на мене, немощната.” Размисляйки така, тя обливала лицето си с горещи сълзи. Докато вървяла по пътя, се развързал ремъкът на сандала ѝ; за да го завърже, тя поставила крака си на един камък и се огледала наоколо, и вече не видяла никого от изпращащите я съседи: всички я оставили и се върнали обратно. Затова тя още повече се просълзила, и се обърнала с молитва към Бога, казвайки:

- Всемогъщи Господи, заради моите съграждани, които не ми повярваха, че искам да пострадам за Твоето свято име, покажи някакво чудо на това място!

И ето, на часа израснала дива, безплодна маслина, изобразяваща дивите умове на гражданите на Панорм.

Когато света Агатия пристигнала в град Катана, военачалникът заповядал да я настанят в дома на една богата жена на име Афродисия. Тя имала пет млади дъщери, на които той заповядал с помощта на ласкателства и различни удоволствия да обърнат ума на Агатия към плътска любов и да я убедят да пренесе жертва на боговете. Те - ту хвалейки и превъзнасяйки я и изказвайки много обещания, ту чрез заплахи се стараели да я склонят към изпълнение на волята на Кинтиан, но нямали никакъв успех: нито с думи, нито с дела не

могли да я обърнат от Божествената любов към светската. Те я украсявали със скъпи дрехи, предлагали подаръци и различни скъпи ястия и угощения, устройвали представления и танци, със свирене на музиканти, и вършели пред очите всякакви безчинства и смехотворни неща. Но тя, не желаейки даже да гледа всичко това, казвала:

- Нека ви бъде известно, че моят ум и помисъл са утвърдени на камък и не могат да бъдат отклонени от Христовата любов: вашите ласкателства са подобни на вятър, предлагането на светски радости не е нищо повече от дъжд; а заплахите ви са като реки, които, макар и да достигнат до моята къща, няма да успеят да я помръднат, защото тя стои на твърди основи, като на камък, Който е Христос, Сина на Живия Бог.

Говорейки така, тя обливала лицето си със сълзи: защото, както еленът жадува за водни извори, така и тя се стремяла към страдание за своя Господ.

Афродисия, виждайки твърдостта и непоколебимостта на сърцето на Агатия, отишла при военачалника Кинтиан и му казала:

- По-лесно е да строшиш камък и да превърнеш желязото в олово, отколкото да убедиш и отвърнеш от Христа тази девица; самата аз и дъщерите ми дни и нощи прекарвахме само в това, да я увещаваме към единомислие с нас - ту с ласкателства и молби, ту със заплахи: слагах пред лицето ѝ огърлици и редки мъниста, скъпи дрехи, злато и скъпоценни камъни, давах в дар своите роби и ниви, но тя презира всичко това като праха, който тъпчем с краката си.

Тогава разгневеният военачалник Кинтиан заповядал да доведат Агатия в неговия палат; изпълнен с нечисти помисли, той попитал девицата от какъв род е. Света Агатия отговорила:

- Аз съм от благороден произход и имам знатни и богати родственици.

Кинтиан казал:

- Ако си от знатен род, защо носиш бедни дрехи като робиня?

- Аз съм Христова рабиня - отговорила светицата - и затова имам вид на робиня.

Кинтиан казал:

- Как така наричаш себе си робиня, бидейки свободна, като дъщеря на благородни родители?

- Нашето благородство и свобода - отговорила светицата - са в това, да работим на Христа.

Военачалникът попитал:

- Нима ние, неработещите на вашия Христос и отричащи се от Него, не сме свободни?

Агатия отговорила:

- Вие се намирате в такъв плен и робство, че не само сте станали роби на греха, но и поклонници на мерзки и безчувствени идоли, почитайки дървото и камъка като бог.

- Ако произнасяш такива хули - казал Кинтиан, - ще бъдеш предадена на много мъчения; но кажи ми, защо се отричаш от нашите богове?

- Отричам се от тях - отговорила Агатия, - защото те не са богове, а бесове, чиито изображения изработвате от мед и мрамор, покривайки лицата им със злато.

Кинтиан казал:

- Послушай добрия съвет, девице, и принеси жертви, за да не

изпиташ различни мъки и да не причиниш безчестие и поругание на своя благороден произход, след което ти, макар и против волята си, ще трябва да се поклониш на боговете, владетели на вселената.

Света Агатия отговорила:

- Нека жена ти бъде подобна на Афродита, твоята богиня; а ти самият бъди подобен на Зевс, твоя бог.

Когато светицата произнесла това, Кинтиан заповядал да я ударят по лицето и казал:

- Не оскърбявай военачалника.

Света Агатия отговорила:

- Къде е твоят разум, военачалнико? Аз ти желая да бъдеш подобен на твоя бог, а ти не искаш и сам се срамуваш от своите богове: затова заедно с мене се отречи от тях.

Военачалникът казал:

- Ти заслужаваш много мъки, на които още сега ще те предам, ако не изпълниш каквото ти заповядват.

- Аз не се боя от нищо - отговорила девицата, - ако ме предадеш на изяждане от зверове, те, като ме видят и чуят Христовото име, ще се укротят; ако ме хвърлиш в огън, ангели от небето ще ме охлаждат с роса, ако ми причиниш рани и мъчения, аз имам на помощ Духа на истината, Който ще ме избави от твоята ръка.

След това военачалникът заповядал да отведат Агатия в мрачна и смрадна тъмница; светицата отишла там като на пир и веселие, поверявайки себе си на своя Господ. На сутринта Кинтиан отново призовал света Агатия на съд и я попитал достатъчно ли е помислила за здравето си.

Света Агатия отговорила:

- Моето здраве е Христос.

Военачалникът казал:

- Отречи се от Христа, за да не погинеш в младостта си.

- Отречи се ти от своите богове - отговорила светицата, - които не са нищо друго, освен камък и дърво, и пристъпи към истинния Бог, Който те е сътворил, за да не бъдеш подложен на вечни мъки.

Тогава разгневеният мъчител заповядал да закачат Агатия гола на дърво и да я бият. Когато биели светицата, мъчителят казал:

- Промени мислите си и се поклони на боговете, за да останеш жива.

Тя отговорила:

- С тези мъки ще придобия блаженство и ще се радвам в тях, както се радва онзи, който е придобил велики съкровища: тези временни мъки са полезни за мене. Както не събират пшеницата в житниците, без да я очистят от плевелите, така е невъзможно за душата ми да влезе в рая, ако преди това тялото не бъде изтерзано с мъки.

Военачалникът заповядал на слугите още по-силно да мъчат Агатия, след това им наредил да късат гърдите ѝ с железни клещи и да ги отрежат. Когато изпълнявали това, мъченицата казала на военачалника:

- Безбожни и безчовечни мъчителю! Не се ли срамуваш да отрежеш гърдите на жена, от които ти самият си се хранил от своята майка; но аз имам други гърди в душата си, до които ти не можеш да се докоснеш, защото от младостта ми са

посветени на Бога.

След това светицата била хвърлена в тъмница. В полунощ се явил свети апостол Петър, в образа на благолепен старец, носейки в ръцете си много лекарства за нея; пред него вървял прекрасен юноша с горяща свещ; светицата помислила, че е дошъл някой лекар. Апостолът казал:

- Нечестивият мъчител, макар и да те изтерза с рани, нямаше никакъв успех; напротив, ти го победи със своето мъжество; той заповяда не само да откъснат, но и да отрежат гърдите ти: за това душата му ще се мъчи вечно. Докато ти търпеше мъки, аз стоях и гледах, и размислих, че мога да изцеля гърдите ти, затова и съм дошъл тук.

Светата мъченица Агатия отговорила:

- Аз никога не съм употребявала никакво лекарство за тялото си; мисля, че и сега не трябва да нарушавам този добър обичай, усвоен от младостта.

- Нали и аз съм християнин - казал старецът - и съм дошъл, надявайки се да те изцеля; затова не се срамувай от мене.

Светицата отговорила:

- Ти си мъж, а аз съм девица, как мога без срам да разголя тялото си пред тебе; по-добре да търпя болката от раните си, отколкото да пожелая да се разголя пред очите на мъж. Благодаря ти, честни отче, че си дошъл тук с намерение да изцелиш язвите ми; но знай, че лекарствата от човешки ръце никога няма да се докоснат до тялото ми.

Старецът казал:

- Защо не желаеш да те излекувам?

Светицата отговорила:

- Аз имам моя Господ Иисус Христос, Който с едно движение изцелява всичко и с една дума повдига падналите; Той, ако пожелае, може да изцели мене, недостойната Своя рабиня.

Апостолът се зарадвал на толкова силната вяра на светата мъченица, и с усмивка казал:

- Той ме изпрати при тебе, девице, защото аз съм Негов апостол: погледни - ти си изцелена.

Като казал това, той станал невидим. Тогава света мъченица Агатия, като узнала кой е бил явилият се, благодарила на Бога и казала:

- Благодаря Ти, Господи мой, Иисусе Христе, че си си спомнил за мене и си изпратил Своя апостол да ме изцели.

Тя погледнала тялото си и видяла гърдите си цели и раните изцелени; и цяла нощ необикновена светлина осветявала тъмницата; изплашени, войниците се разбягали и оставили тъмницата незатворена. Другите затворници, които били там, казали на светицата:

- Ето, вратите са отворени, никой не пази: излез и бягай.

- Аз не искам да се лиша от мъченически венец - отговорила тя - и да навлека беда на стражите; имайки за помощник моя Господ Иисус Христос, Сина на Живия Бог, Който ме изцели, ще остана тук докрай, изповядвайки Го.

След като минали четири дни, на петия мъчителят отново седнал в съдилището, повикал при себе си света Агатия и казал:

- Докога ще се противиш на царската заповед? Принеси жертва на боговете, иначе ще бъдеш предадена на най-люта смърт.

Светицата отговорила:

- Суетни са думите ти и несправедлива е заповедта на твоя цар, която осквернява и самия въздух; кажи ми, окаяни и безумни, кой търси помощ от дърво и безчувствен камък? А аз принасям жертва хвала на Този, Който изцели гърдите ми и излекува тялото ми.

Мъчителят заповядал да открият гърдите ѝ и като ги видял цели и невредими както преди, попитал:

- Кой те изцели?

Мъчениците отговорила:

- Иисус Христос, Синът на Живия Бог.

Кинтиан възкликнал:

- Ти отново споменаваш Христос, за Когото не искам и да чувам!

И заповядал да посипят по земята нагорещени остри керемиди и да ги покрият с горещи въглени, да хвърлят светицата върху тях и да я горят и мъчат. Когато изпълнили това, изведнъж започнало земетресение не само близо до това място, но и в целия град; земята се разтворила и погълнала Вултей и приятеля му Теофил, по съвета на които Кинтиан извършвал тези мъчения. Всички граждани, изплашени от земетресението, бързо отишли в преторията при Кинтиан, викайки му да престане да измъчва невинната девица, заради която станало земетресението. Кинтиан, изплашен от земетресението и от народния гняв, заповядал да я отведат в тъмницата. Там мъчениците издигнала ръце към небето и казала:

- Благодаря Ти, Господи, задето си ме удостоил да пострадам за Твоето свято име и премахвайки желанието ми за

временния живот, си ми дал търпение. Чуй ме сега, Господи, и благоволи да оставя този свят и да премина в Твоята богата и велика милост.

Като се помолила така, тя предала духа си в Божиите ръце. Като узнали за това, гражданите побързали да дойдат, взели святото тяло и го носели с чест за погребение. Внезапно към тялото се приближил прекрасен юноша, който не бил познат на никого в града; а с него вървели до сто прекрасни деца. Изпращайки тялото на светата мъченица към мястото на погребението, той сложил в ковчега ѝ дъсчица, на която било написано:

“Непорочен ум, доброволна жертва Богу и избавление на отечеството.”

Като сложил дъсчицата с надписа до главата на светата мъченица, той станал невидим; и всички разбрали, че това бил ангел Божий.

След това военачалникът Кинтиан със своите войници отишъл в град Панорм, за да вземе богатството на светата мъченица и да присвои нейното имение. По пътя трябвало да премине през една дълбока река. Той се качил на сала заедно с конете си и заплувал през реката. Конете внезапно се разярили срещу него, при което единият захапал лицето му и го обезобразил, а другият започнал да го рита, докато не го хвърлил в реката, в която той потънал, завършвайки злия си живот със зла смърт. Дълго търсили тялото му, но не го намерили: то погинало заедно с душата. След това нито един от царските управители не дръзнал да причинява обиди на родствениците на света Агатия. Славата ѝ се разпространила навсякъде и над мощите ѝ била построена църква; дрехата, която носела светицата, била положена на гроба ѝ, за да напомня за нейното смирение.

Година след смъртта на света мъченица Агатия планината Етна, около град Катана, започнала да изригва огнена лава, която се изливала като буйна река, със силен шум, повличайки надолу разтопени като восък камъни. Жителите на Катана били обзети от голям страх, боейки се за гибелта на своя град. Тогава не само християните, но и неверните - всички се събрали в църквата на света мъченица Агатия, взели дрехата , застанали срещу огъня, насочил се към града, и с тази дреха, като с щит, се защитавали от пагубния и страшен пламък. Огънят, сякаш засрамен от дрехата на светата мъченица, угаснал. При вида на това чудо жителите много се радвали, възхвалявали Бога и величаели светата мъченица Агатия. Това чудо станало в петия ден на февруари, в който светата мъченица пострадала за Христа, своя Господ, на Когото слава во веки. Амин.

Тропарь мученицы Агафии

глас 4

Агница Твоя, Иисусе, Агафия,/ зовет велиим гласом:/ Тебе, Женише мой, люблю,/ и, Тебе ищущи, страдальчествую,/ и сраспинаюся, и спогребаюся Крещению Твоему,/ и стражду Тебе ради, яко да царствую в Тебе,/ и умираю за Тя, да и живу с Тобою,/ но, яко жертву непорочную, приими мя, с любовию пожершуюся Тебе. Тоя молитвами, яко Милостив, спаси души наша.

Кондак мученицы Агафии

глас 4

Да украсится днесь Церковь порфирою славною, омоченою от чистых кровей Агафии мученицы:/ радуйся, вопиющи, Катанская похвало.

Страдание на света мъченица

Теодулия († ок. 304 г.)

Света мъченица Теодулия. Фрагмент от стара стенопис. Русия

При царуването на римските царе Диоклетиан и Максимиан управител на град Аназарв бил някой си Пелагий, жесток гонител на християните. Той заповядал на слугите си да издирят християните по цялата му област, за да ги хванат и доведат при него на съд, където те, като изслушат царската заповед, трябвало да се поклонят на боговете. Слугите тръгнали да изпълняват заповедта и хванали една жена християнка, на име Теодулия. Тя, боейки се не толкова от мъките, колкото от това, да не бъде осквернена от неверните, им предлагала много злато, молейки ги да я пуснат. Но те не взели златото, а довели Теодулия при своя военачалник и му казали, че тя искала да се откупи от тях със злато. Управителят похвалил слугите, задето не взели златото и не я пуснали, и ги наградил с дарове. Самият той, като седнал в

съдилището, поставил блажената жена пред себе си и я попитал за името ѝ. Тя отговорила:

- Аз съм християнка.

Военачалникът Пелагий казал:

- Преди да започна да те мъча, кажи ни името си.

Светицата отговорила:

- Вече казах и не излъгах, че се наричам християнка. Това мое име е почетно и вечно, а хората ме наричат Теодулия, родила съм се от родители християни и съм получила добро възпитание в християнския закон.

Управителят казал:

- Виждам, че ми отговаряш безумно.

- Вие самите сте безумни - отговорила света Теодулия, - защото, оставили Бога, се покланяте на камъка.

Управителят продължил:

- Увещавам те като сестра - принеси жертва на боговете, и тогава иди и се наслаждавай в моето имение и ще бъдеш удостоена с велика почит.

- Наслаждавай се в своето имение ти и твоят баща - сатаната, и двамата ще наследите вечните мъки.

На това управителят казал:

- Зная, че вие, жените, сте избухливи и гневливи и досаждате на властите; но аз не изпадам в гняв бързо и с кротост те наставлявам да ми се покориш и да принесеш жертва на боговете, за да не погубиш душата си.

Светицата отговорила:

- Пребъдвайки в изповядване на Бога, аз не погубвам душата си, но я спасявам, а тялото ми ще отиде в земята; и така, говоря ти не като безумна: мъчи тялото ми, ако искаш. А Бог, виждайки моето търпение и пълната ми готовност да пострадам за Него, ще ми подаде Своята помощ, защото и Той Сам е пострадал за нас на кръста, устройвайки спасението на Своите люде.

На това Пелагий казал:

- И мислиш с тези думи да възбудиш ярост в мен, за да те погубя по-скоро; знай, че дълго ще те мъча, режейки членовете ти един по един, докато не те погубя.

- Лукави и хищни вълко - казала на това светицата, - как можеш да погубиш овцата, имаща за свой Пастир Христос, Твореца на всичко; нима някой може да ме изтръгне от ръката Му?

Тогава мъчителят, разгневен, заповядал да съблекат светицата гола, да я закачат на кипариса и да я мъчат с нажежени железни куки, обгаряйки гърдите ѝ. Сред мъченията светицата казала:

- Виждаш ли, управителю, че аз не чувствам мъки - а ти, както виждам, повече се мъчиш и си победен от мене.

На това управителят отговорил:

- Нашите богове са милостиви и знаят, че ти ще се обърнеш към тях, затова, щадейки те, те отстраниха болката от тебе, за да не чувстваш мъченията.

А светицата казала:

- Къде са твоите богове, които ме щадят, за да мога да им отдам чест.

Като чул тези думи, управителят много се зарадвал и заповядал по-скоро да я отвържат и да я отведат в храма на Адриан, когото те почитали като жив и могъщ бог. Като влязла в този храм, светицата видяла идола на Адриан и като се помолила на Истинния Бог, духнала върху идола, той паднал като поразен от гръм и се счупил на три части. Излизайки навън, светицата казала на военачалника:

- Влез и окажи помощ на своя бог, защото той падна и се счупи.

Като влязъл, управителят видял идола, лежащ на земята на три части, и заридал със силен плач за него. Слухът за счупването на идола на Адриан стигнал до царете; те изпратили свой човек в град Аназарв да се увери в истинността на този слух, и ако той е верен, да предадат управителя да бъде изяден от зверовете. Като узнал за това, той паднал пред света Теодулия с плач, умолявайки я отново да направи цял техния бог и обещал да стане християнин, ако види този бог на същото място, на което стоял преди.

Светицата, като отправила усърдна молитва към всесилния Бог, заповядала на идола да застане цял на своето място, и идолът веднага се вдигнал и застанал на мястото, на което стоял преди. Изпратеният от царете човек, като дошъл и видял идола цял, се върнал при царете, без да причини на управителя никакво зло. След това дошло предписание от царете до Пелагий, заповядващо да предаде Теодулия на различни мъки и смърт. Пелагий не само не изпълнил обещанието си да стане християнин, но забравил и за благодеянието на света Теодулия и отново я подложил на мъки, като заповядал да пробият нозете ѝ с нажежени железни пръчки. Когато изпълнявали това, към нея се приближил коментарисият Еладий и казал:

- Моля твоя светлост, отдай тази девица под моя власт и аз

ще я склоня да се поклони на боговете: ако не изпълня това, ще отсечеш главата ми.

Управителят отдал светицата под негова власт. Той взел пет дълги гвоздея, забил единия в лявото ухо така, че той стигнал до дясното, втория забил в дясното ухо, и той стигнал до лявото; третия - в челото , а с другите два пронизал гърдите . Светицата, издигнала очи към небето, молела Бога да ѝ изпрати търпение - и веднага получила Божията помощ и изцеление: гвоздеите паднали и тя отново станала невредима. Еладий взел светицата в дома си и започнал с ласкателства да я увещава да се поклони заедно с него на боговете, та и аз - казвал той - да получа чест от градоначалника, и ти да се удостоиш с велика слава от самите царе.

А светицата му отговорила:

- По-добре ти сам се убеди и стани християнин, за да се удостоиш не с кратковременна, но с вечна чест в Царството на нашия Господ Иисус Христос, Който ще съди живи и мъртви и ще въздаде на всеки според делата.

Тогава Еладий казал:

- Кажи ми цялата истина, рабиньо Христова, защото сърцето ми се разгоря в мене от твоите думи.

Тогава Теодулия започнала да му говори:

- Този свят с всичките му богатства и слава са преходни, а бъдещият век е безкраен: и който тук извърши добро, ще получи добра награда в другия свят: вършещите зло в този свят ще бъдат вечно мъчени там; и особено кланящите се на идоли, като вас, ще бъдат предадени на вечни мъки.

С такива наставления света Теодулия привела Еладий към познание на истината и той в сърдечно умиление казал:

- Моля те, господарке Теодулия, не си спомняй злото, което ти причиних, но се помоли за мене на твоя Бог, за да стана и аз християнин.

Когато настъпило утрото, Еладий заедно с Теодулия се явил при военачалника и казал:

- Аз не можах да отвърна рабинята на Истинния Бог от правия и блажен път, но, обратното, тя ме настави на правия път, като ме избави от тъмнината на неведението и ме приведе към Христа, Истинния Бог, в Когото вярвам без никакво съмнение и изповядвам Неговото свято име, и усърдно Му се покланям.

Като чул тези негови думи, военачалникът заповядал веднага да отсекат главата му с меч, а тялото му да хвърлят в морето. Това било извършено в двадесет и четвъртия ден на месец януари. А света Теодулия била хвърлена в силно нажежена пещ, но останала невредима.

Мъченичество на светите Теодулия, Макарий и Евагрий. Фрагмент от миниатюра в стара ромейска минология (месецослов). Константинопол

След това мъчителят заповядал да нагорещят огромен тиган, положил я върху него и я обливал с кипяща смола, восък и масло; но тиганът се разпръснал от огъня, при което искрите и пламъкът изгорили много от стоящите наоколо, самият военачалник, обхванат от пламъка, умрял в мъки, а света Теодулия отново останала невредима.

При вида на това чудо в Христа повярвали множество хора, сред които били почетните граждани Макарий и Евагрий.

След това невярващите отново разпалили пещта, хвърлили в нея света Теодулия, а заедно с нея и Макарий и Евагрий, както и множество вярващи в Христа. И всички, като се помолили там, приели смърт и отишли в безкрайния живот, където били увенчани с венеца на победата и тържествуват с всички светии, прославяйки Отца и Сина, и Светия Дух во веки. Амин.

ЧЕТИ-МИНЕИТЕ

{{_LINK1_}}

---

buditeli.info © 2017